

Genesis 8: 1-14 en Matteüs 3: 13-17

Schoonhoven 27 juni 2010

In deze dienst nemen 12 kinderen afscheid van de kindernevendienst.

Gemeente van Christus,

Berichtje uit ochtendblad Trouw van 1 mei 2010. *Spionerende duif opgepakt in India.* (Ik spaar dit soort berichtjes en plak ze dan op de muur van onze wc. Bijv. *Van sporten word je dik en dom.* Of: *Kerkganger schiet dominee neer tijdens de kerkdienst.* Je kunt het zo gek niet bedenken, of het gebeurt.)

Ik lees: *Spionerende duif opgepakt in India..*

New Delhi – De politie in India houdt een duif vast die verdacht wordt van spionage voor buurland Pakistan. De vogel wordt bewaakt door gewapende beveiligers. Dat melden lokale media gisteren. De duif had een adres en telefoonnummer uit Pakistan op zijn lichaam gestempeld en een ringetje om zijn poot. De politie denkt dat het beest met een bericht over de grens vloog. De duif werd gevonden door een bewoner van de Indiase provincie Punjab, gelegen aan de grens met Pakistan. De vogel zou medisch onderzocht zijn. het dier mag volgens de functionarissen geen bezoek ontvangen.

Beetje overdreven, toch. Hoe zou het nu trouwens met die duif zijn? Dat lees je dan nooit meer in de krant.

Een duif is in het Hebreeuws trouwens een 'jona'. De profeet Jona heet dus eigenlijk: meneer Duif. Jona of: meneer Jona is dus lang geleden door God als een postduif gebruikt, om een boodschap over te brengen aan Ninevé! Hij werd onderweg niet gearresteerd, wel bijna opgegeten door een walvis.

Later werd de duif in de bijbel het symbool van de heilige Geest. Toen Jezus gedoopt werd daalde de heilige Geest in de gedaante van een duif neer op Jezus. een stem klonk uit de hemel, een stem die zei: *Deze man is mijn geliefde Zoon, in Hem vind ik vreugde.*

Weer later werd de duif symbool van vrede. De vredesduif.

Al die symbolen en betekenissen spelen al een beetje mee, als we in het verhaal van Noach en de Ark wordt verteld over een duif. Als het water van de zondvloed begint te zakken, laat Noach drie keer een duif loslaten uit de Ark, om te kijken of de aarde alweer droog begon te worden. Aan boord van de Ark waren natuurlijk ook minstens twee duiven.

De eerste keer kan de duif nog nergens een plekje vinden waar ze kan neerstrijken om te rusten. De duif keert terug ... in de hand van Noach. (8: 9)

Een week later laat Noach de duif opnieuw los. Nu komt de duif terug met een olijfblad in haar snavel. (8: 11). Dat is een teken van hoop: ergens staat alweer een boom boven water, en die boom is alweer aan het groeien.

Weer een week later laat Noach de duif nogmaals los – en dan komt de duif niet meer bij Noach terug. (8: 12). Blijkbaar had hij de ark niet meer nodig.

Hoe zou het verder zijn gegaan met die duif? Het is net als met dat krantenbericht over die gearresteerde duif in India: dat krijgen we niet meer te horen. Althans niet in de Bijbel. Of toch? Er is een oud verhaal van buiten de Bijbel dat vertelt hoe het verder is gegaan met die duif. Ik vertel het verhaal nu in mijn eigen woorden na.

+ = + = + = +

Het verhaal van de duif van Noach

Voor de derde maal liet Noach de duif los. Het was nog vroeg in de ochtend. De duif fladderde eerst een paar rondjes boven de ark, die op de berg Ararat was gestrand. Het leek wel alsof de duif door de frisse lucht danste. De lucht in de ark was natuurlijk niet meer te harden met al die wekenlang op elkaar gepakte beesten. Om over de herrie en de onderlinge ruzies nog maar te zwijgen. 't Was er een behoorlijke een beestenbende. Nog lang bleef Noach de duif nastaren, ook toen hij al lang uit het zicht verdwenen was.

Na een paar uur vliegen zag de duif in de verte een drooggevalen bos. Het bos lichte groen op door de nieuwe bladeren die aan de takken van de bomen groeiden. Met vlakke vleugels, en met glinsterende ogen scheerde de duif over het bladerdek. Hij rook de geur van aarde en nat gras, en al snel was de duif Noach en de donkere, mufte en lawaaierige ark helemaal vergeten. De

duif landde in de grootste boom, die tegelijk ook de mooiste was. De boom beviel hem zo goed, dat hij besloot er te blijven wonen. Eenmaal uitgeruist begon de duif takjes en gras te verzamelen om een nest te bouwen. Het werd een stevig en veilig nest, dat door het dichte bladerdek vanaf de grond niet te zien was.

De eerste tijd was het heel stil in het bos, want er leefden nog geen dieren in, en er kwamen geen mensen langs. Jaren gingen in stilte voorbij. Ook de dood leek aan de duif voorbij te gaan, want net als de eerste mensen werden dieren die nog van voor de zondvloed waren ontzettend oud. Maar op een dag was het afgelopen met de stilte in het bos. Op de ochtend van die dag klonk, eerst aarzelend maar daarna steeds zelfverzekerder, het gezang van een vogel. Een paar dagen later klonk opeens het gelach van spelende kinderen op. En eens, op een avond, hoorde de duif vanuit zijn nest ergens beneden zich een verliefd stel giechelen. Vanaf die tijd werd de duif ook regelmatig opgeschrikt door houthakkers die een van de bomen in het bos kwamen rooien. Dat vond hij nog niet zo erg, al hoopte hij natuurlijk dat de houthakkers zijn boom zouden laten staan. Maar de duif had wel een hekel aan de herrie die jagers met hun geweren maakten. Van het keiharde geknal werd de duif onrustig, en dan bleef hij net zo lang op zijn goed verstopte nest zitten, tot de jagers het bos hadden verlaten.

Op een slechte dag wemelde het bos opeens van de jagers. En dit keer schoten ze niet op dieren; ze schoten op elkaar. Het hele bos dreunde van de urenlange salvo's, en kruitdamp drong door tot in het nest van de duif. Over de toppen van de bomen suisdan bommen, die fluitend neerkwamen en enorme explosies veroorzaakten. Bomen die getroffen werden knakten als rietstengels doormidden. Knetterende machines smeten met brand en vuur. Vanaf de aarde schoten bliksems omhoog tot in de wolken, gevolgd door enorme donderslagen. Het leek wel alsof de aarde in tweeën brak.

De duif zat te trillen in zijn nest. Eén keer eerder was hij ook zo vreselijk bang geweest... Dat was lang geleden, toen een enorme watervloed de hele aarde had overspoeld en bijna alle leven had weggevaagd. Dat wilde hij niet nog eens meemaken. De duif besloot te vluchten. Hij fladderde omhoog. Hij ontweek maar net een voorbijvliegende kogel, en verliet het trillende en rokende bos. Maar waar de duif ook heen vloog, overal op aarde bestookten de mensen elkaar met bliksemschichten en donderslagen. De hele aarde was door haat en strijd overspoeld. In paniek vloog de duif van het ene naar het andere land, maar nergens vond hij een veilige plek waar hij kon landen en een nieuw nest kon bouwen. Ten einde raad ging hij op zoek naar de ark, in de hoop op de veilige arm van Noach te kunnen landen. Maar die goede oude ark was al lang niet meer te vinden.

En zo vloog de duif uit Noachs ark eeuwen rond. Hij raakte zo volstrekt vermoeid en uitgeput, dat hij zich vaak bedroef afvroeg waarom hij niet gewoon kon sterven, net als de dieren die na de zondvloed waren geboren. Soms zag de duif in de verte een land liggen waar vrede leek te heersen. Maar zodra hij wat dichterbij kwam, zag hij dat de gezichten van de mensen gloeiden van haat en onvrede. Snel steeg hij weer op om verder te zoeken naar een plaats waar het rustig was en vredig.

Zo gebeurde het dat de duif eens over een kleine rivier vloog. Vanuit de lucht zag hij op de oever van de rivier een groepje mensen staan. Uit gewoonte vloog de duif naar de mensen toe om hun gezichten te bestuderen. Zonder dat de duif wist waarom, werd hij getrokken naar een man die zijn mantel had uitgetrokken en die afdaalde in de rivier. De man ging kopje onder in het water, en kwam weer boven. Voor het eerst sinds de dag dat de duif niet was teruggekeerd naar Noach en zijn ark, zag hij een gezicht dat alleen maar vrede uitstraalde. De duif aarzelde geen moment, en landde op de schouders van de man. De man schrok niet. Hij liet de duif rustig op zijn natte schouders zitten, totdat hij op de oever van de rivier klom en zijn mantel weer aantrok. Hoewel de duif maar korte tijd op zijn schouders kon blijven zitten, was de duif toch volkomen uitgerust, toen hij weer verder vloog.

Nog altijd vliegt de duif rond boven onze wereld. Misschien is die gearresteerde duif in India uit het krantenbericht wel de duif over wie we het nu hebben. Misschien horen we hem wel eens tijdens een slapeloze nacht voor ons raam fladderen. Soms weten we niet of we ons hart horen bonken, of dat het de duif is die bij onze ziel aanklopt, op zoek naar vrede. Als we de duif horen of zien, kunnen we, net als Noach op de ark, onze armen uitstrekken en van onze handen een nest voor hem maken, zodat hij kan landen en tot rust kan komen. Maar vergeet niet, dat de duif alleen in het nest van onze handen zal landen, wanneer onze gezichten vrede uitstralen.

Amen

Ds. F.W. Verbaas

Ik vond deze legende, die de Duitse schrijver Stefan Zweig ooit te boek heeft gesteld, in een bundel overwegingen bij het boek Genesis van Eugen Drewerman, getiteld: *Ik laat u niet gaan, tenzij gij mij zegent*.

Ik heb de vrijheid genomen de legende in eigen woorden na te vertellen en de scène van de doop van Jezus in de Jordaan eraan toe te voegen. Na de dienst vertelden een paar kinderen mij direct dat er het verhaal niet helemaal klopte, want geweren en bommen en kanonnen zijn pas *na* Jezus uitgevonden. Ze hadden helemaal gelijk - en in ieder geval goed geluisterd. Mijn versie van het verhaal 'klopt' niet, toch hoop ik de strekking van het verhaal overeind blijft. Ds. Frans Willem Verbaas.